

پیام کارگران کمونیست ایران:

گرامیداشت اول ماه مه، روز جهانی طبقه کارگر

به کمونیست های ایران

رفقا

به دنبال سالها رکود و ناهمگونی های متعدد در مبارزات کارگران جهان، امروز شاهد رشد کیفی و کمی رزم فراگیر این طبقه در گستره گیتی هستیم. طبقه کارگر، ضربات شدیدی را پس از پیروزی مقطعی اش در انقلاب اکتبر 1917 و دیگر تلاشهای پیروزمندانه اش تا سال 1919 تحمل کرد. این ضربات با اتحاد سرمایه جهانی در شکل "چپ" و راست، و تحمیل دوران ضد انقلابی متعاقب جنگ جهانی اول صفوف متحد طبقه کارگر و شوراهای انقلابی را متلاشی کرد و با قتل عام اکثر رهبران انقلابی جنبش کمونیستی، بخصوص به دست رویزیونیست های روسی و شرکایشان در احزاب خیانتکار اروپایی و آمریکایی، راه را برای نفوذ انواع سموم ایدئولوژیک لیبرالی، ماجراجویی خرده بورژوازی و افکار ارتجاعی دهقانی باز کرد. تأثیر مستقیم نفوذ چنین افکاری بر جنبش کارگران کمونیست، تفرقه ایشان در انواع سوسیالیسم ارتجاعی ای بود که خود را با انواع القاب و "ایسم های" پرطمطراق تزئین کردند و در دورانهای مختلف خیزش های انقلابی طبقه کارگر در مناطق مختلف، آنها را به بن بست و نتیجتاً به شکست کشاندند.

اما امروز، پس از دهه ها ناهمگونی در سطح مبارزات کارگری و غیبت خط مشی انقلابی کمونیسم چپ، بحران سراسری جامعه سرمایه داری، و اقدامات بیرحمانه اش برای سودآور سازی دوباره سرمایه، و فشارهای کمرشکنانه اش برای تحمیل این بار بر دوش طبقه کارگر، بار دیگر شرایط را برای احیاء جنبش متحدانه و سراسری طبقه کارگر مهیا ساخته است. آنچه که باعث امیدواری ما در چنین شرایطی گشته است، حضور همزمان هسته های کمونیستی ای در سطح جهان است که با پالایش خود از ایدئولوژی های ارتجاعی به صفوف کمونیسم چپ پیوسته اند و با دیدگاه های روشنی، اهداف فراموش شده ی کمونیسم را احیاء نموده اند. بر خلاف دوران های گذشته ای که احزاب رویزیونیست با استفاده از انحصار اطلاعات و ابزار سرکوب درون و برون تشکیلاتی، انقلابیون را قبل از تثبیت شان شناسایی کرده و با حملات سخت افزاری (اعدام "انقلابی"، زندان و تبعید) و نرم افزاری (ضد اطلاعات، ضد تبلیغات و ترور شخصیت) تلاشهایشان را به ناکامی می کشاندند، امروزه با رشد تکنولوژی ارتباطات و تسهیل گسترش استفاده از ابزارهای تبلیغاتی، این هسته ها یکدیگر را شناسایی کرده و در حال برداشتن اولین قدمها برای احیا حزب طبقه کارگر می باشند.

امروز زمانی است که هر کمونیستی باید از خود سوال کند که آیا حاضر است راحتی، منافع و امتیازات شخصی و ملی اش را فدای منافع طبقه کارگر کند؟ آیا حاضر است تا خود را از گوشه انزوا و یا ساختارهای غیر و ضد کمونیستی رها ساخته و به حرکت انقلابی کمونیسم چپ و جنبش جهانی طبقه کارگر روی آورد؟ اگر پاسخ مثبت است، پس هنگام آن رسیده که با پیوستن به صفوف این جنبش و شرکت فعالانه و عملی در مبارزات طبقه کارگر، در هر نقطه از جهان که می باشیم، با زدودن تمایلات فردی، گروهی و ملی، در جهت احیای حزب طبقه کارگر قدم برداریم. تنها با دست زدن به هر ائتلافی که بخواهد ما را به برنامه های حداقلی و منافع تنگ ملی محصور سازد، برای ایجاد صف مستقل پرولتاریای آگاه، مرکزی قرار دادن تنها آلترناتیو انقلابی تشکیل حکومت شوراهای، و آموزش و پرورش پرولتاریای انقلابی قادر خواهیم بود که مراکز قدرت سرمایه جهانی را در هم شکسته و راه را برای سوسیالیسم و جامعه عاری از طبقات استثمارگر باز کنیم.

ما با تمام قوا در روز جهانی کارگر به خیابانها خواهیم آمد تا با فریاد حق خواهی خود بنای پوسیده استثمارگران و غارتگران استثمارکار را به لرزه در آوریم.

پیش بسوی تشکیل حزب طبقه کارگر!

پیش بسوی تشکیل حکومت های شورایی!

پرولتاریای جهان متحد شوید!

کارگران کمونیست ایران